

Når hr. Holger K. Nielsen kan stille sig op på talerstolen i dag og tale om, at de danske forbehold skal fortsætte ud over 1996 – med en undertone af: næsten i uendelighed – må jeg bare sige, at jeg ikke mener, at forbeholdene er til diskussion før 1996. Men når vi ser resultatet af regeringskonferencen, må der da være mulighed for at vurdere, om grundlaget for forbeholdene stadig er til stede, eller om man skal prøve at lave dem om.

Jeg vil godt minde hr. Holger K. Nielsen om, at det, vi var enige om i sin tid, var, at forbeholdene kom med, men at de kunne ændres ved en folkeafstemning, og CD har aldrig lagt skjul på, at vi ønsker forbeholdene ændret, men respekterer, at det kun kan ske ved en folkeafstemning.

Jeg synes, det er meget stærkt at stå i dag – i 1994 – og bedyre, at i 10, 15 eller 20 år fremover skal disse forbehold eksistere. Det er for meget, men jeg respekterer, at de ikke skal drøftes nu, og jeg mener i øvrigt også, at det er en diskussion, der ikke bør finde sted før 1996, for på regeringskonferencen skal man faktisk ikke diskutere de danske forbehold, for de er der jo indtil det tidspunkt, Danmark beslutter at hæve dem, og derfor er det ikke noget, der nødvendigvis bør indgå i den.

I dansk udenrigspolitik generelt er jeg tilfreds med, at den aktive, klare linje, som den gamle regering, om jeg må kalde den det, førte, og som jo var en naturlig forlængelse af den, som VK-regeringen også førte, fortsættes. Al tale om, at man skulle have en gemt og svag – og alt det her – udenrigspolitik var jo ikke andet end snak.

Vi er stadig væk tilhængere af, at vi er i Bosnien. Jeg mener, at vi skal bakke FN og NATO op med de midler, der skal til. Vi mener stadig væk, at NATO er fundamentet for dansk forsvarspolitik, og vi håber meget på et bredt forsvarsforlig, bredt i den forstand, at det bliver et forlig mellem regeringen, Venstre og De Konservative. Vi ønsker en omlægning af forsvaret til de nye opgaver, men i CD er vi altså ikke de store sparehelte på dette område. Vi mener ikke, der er noget i den sikkerhedspolitiske situation, der tegner til, at der er behov eller mulighed for store nedskæringer i forsvaret. Jeg håber, at Venstre og De Konservative kan være med til at fremme de synspunkter.

Så vil jeg naturligvis også med et par enkelte bemærkninger berøre spørgsmålet om nazismen, og hvad der sker i Sønderjylland. Alle har jo stået på talerstolen og fortalt, at de naturligvis tog afstand fra det, der sker dernede, og det er

jeg da også tilfreds med, men jeg mener ikke, det er nok. Jeg mener ikke, at vi skal pakke denne diskussion ind i et spørgsmål om lovparagraffer eller racismeparagraffen alene. Det drejer sig om noget helt andet, nemlig om, at Folketinget og regeringen er nødt til at gå i spidsen for en helt, helt anden debat. Den frygt for andre lande, frygt for fremmede og frygt for det anderledes, der er i det danske samfund, bygger efter CD's opfattelse grundlæggende på en mangel på tro på vor egen kultur.

Hvis man kender sine egne rødder, hvis man tror stærkt nok på sin egen kultur, er man også stærk nok til at være åben over for andre. Derfor drejer denne diskussion sig i høj grad om kulturpolitik. Hvis vi husker vores tro, husker vores sprog, husker vores historie, husker vores litteratur og husker vore generelle holdninger, er der ingen – hverken 20.000 muslimer, et samarbejde i EU eller noget fremmed på andre områder, der kan tage det fra os. Hvis vi selv husker det, bevarer vi det også. Den største fare for danskheden er danskerne selv, eksempelvis de danskere, der ikke kommer i kirken søndag morgen. Jeg har været ude for, at der sidder tre mennesker i kirken, og når man derefter går ud på gaden, hører man fra alle de danskere, man møder, at det er så forfærdeligt med de muslimer, der kommer til Danmark, for de tager troen fra os. Hvem udgør så den største fare for den danske tro? Er det de fremmede, der kommer hertil, og som stadig væk tror på det, de kom fra, eller er det alle de danskere, som ikke selv lever op til deres tro i dagligdagen? Jeg mener, at vi skal tage den kamp, og at vi også skal tage den i uddannelsessystemet.

Når Thies Christophersen og hans Auschwitzløgn er farlig, er det jo ikke, fordi han har skrevet den, eller fordi det er sådan noget exceptionelt, meget andet kunne jo være lige så perverteret, men det, der er farligt, er, at man i Danmark kan løbe ind i gymnasieelever, der så spørger: Hvornår var det for resten, alle de jøder blev slået ihjel? Tænk at man kan møde 1. eller 2.g'ere, der ikke aner, at der er noget, der hedder Holocaust. Se, når man har dét udgangspunkt, kan Thies Christophersen blive farlig, for så er der ikke noget modspil og ikke nogen, der siger: Stop, det var ikke rigtigt. Så får alle disse såkaldte revisionister jo lov til at køre derudad. Lad os dog sørge for, at vi lærer historien, ved om alt det afsindige, der skete under nazismen, og på den måde vaccinerer den danske befolkning mod galninge.